

עת לבו של רמוני נקרע
לכגלי רמון אדם-צלחת —
מי תלה ביד קרה-קרה
ועקת-זקוק
בשגלג-שקט ?
ולמי את שמי לחשו בדמי.
לחשו בדמי
-איה ?

רמוני היה אפר כסלע.
רמוני ידע מה יעשו לו.
הוא נשבע קרוב לדמי עד-להסריד :
אם ורים על אדמתו יהיו —
את עיני התם הוא יכסה לה.
בל תביט.
רמוני היה אפר כסלע.
רמוני בכתנת הפסים.
את דסקו של מי נשק הוא על חנה לה
כלי משים ?

ואנחנו — כי היינו לכהין
(והיינו אנה טובעת
בסגין).
ואנחנו — כי היינו שואגים
(והיינו אז קיסה שנצת
בסגין. —)
לא ראינו מי נסה בלבן.
לא שמענו מי נשא בשביל
השגלים.

רק רמון אדם וגדוש-שנים
הצלה שיבה על הצדעים.
לא אדם בסלע ראשונים
קקקרים שמות אל השמים.
לא בכם יודע סוד הפס
על גופה שבבשר יסמן
את לבו לקרע ברמון
ואסר — אל אדם-עץ לצמח.
עץ פשוט היה עץ רמון. ובו
רמוני תלה קרעי לבו.
וקרע תלה ברמוני
עיני שני.

— — — כי נקר סכנו שוב שורה
של זנוק לזעק זקוקין —
איך זה לא ידענו להבחין
שמו של מי גלסש בשלג-שקט
עת לבו של רמוני נקרע
לרגלי רמון אדם-צלקת ז —